

вяше, се ковѣше, се създаваше нова България, столица, изъ която дѣйствително изгрѣваше една източна зора при събуждането на българския народъ, зора служеща въ сжщо врѣме и като звѣзда пжтеводна, по която да се водятъ въ своитѣ наблюдения и въ своитѣ кроени разновидни прѣдприятия всички подвижници въ самата турска империя и вѣнъ отъ нея за народното възраждане — възраждане духовно и политическо.

II.

Цариградскитѣ българи и настроението въ България прѣзь 1875—1876 г.

По значението, което бѣше придобила така, българската Цариградска колония игра безпрѣкословно първата, па още и ржководещата роль въ продължителната борба за народна Иерархия; и тя бѣше въ тая борба като единъ мълчаливо, но почти официално признатъ пълномощникъ на българския народъ. Не е нейнъ изключително плодъ извоюваната българска Екзархия, но тя най-много олицетворяваше не само прѣдъ надлежитѣ духовни и граждански власти, но и прѣдъ чуждия свѣтъ тоя народъ въ полаганитѣ му усилия да изпжкне и той като особена народна индивидуалность въ турската империя чрѣзъ добиване една своя народна Иерархия. Веднаждъ създадена (28 февр. 1870 год.), тази Екзархия, като прѣдставитель въ черковно отношение на цѣлия български народъ, въплоти въ себе си и до нѣйдѣ по новоустановения редъ досегашната българска община въ Цариградъ; но отъ това българската въ Цариградъ колония не прѣстана да проявява пакъ своята жизненность и за напрѣдъ, да зима всѣкога живо участие въ всички екзархийски дѣла, даже да дава съ своята тежестъ